

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010403
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2121010403.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a členov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného O. H., nar. XX. S. XXXX v N., trvalé bydlisko L. ul. XXXX/XX, Y., t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 30. marca 2021, č. k. 6T/5/2021-292, na verejnom zasadnutí konanom 3. júna 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného O. H. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 30. marca 2021, č. k. 6T/5/2021-292, uznal obžalovaného O. H. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že

dňa 17. septembra 2020 v čase približne od 10:30 h do 10:45 h v obci I. na H. ulici číslo XXXX/XX, potom ako prišiel na miesto s motorovým vozidlom zn. Volkswagen Passat, evidenčné číslo GA857DC, a zaparkoval s ním z bočnej strany domu poškodenej, najskôr zazvonil pri vchodových dverách domu, aby zistil, či sa niekto v dome nachádza, následne vošiel cez prednú neoplotenú časť na pozemok rodinného domu Ing. Z. V. a prešiel až k zadnej časti domu na terasu, kde rukami násilím vytlačil na tzv. vetračku - ventiláciu pootvorené francúzske okno, ktoré tak otvoril a vnikol tadiaľ do vnútra domu, prešiel z obývacej izby do spálne, kde zo šperkovnice položenej na skrinke odcudzil 1 ks zlatej retiazky s hrúbkou 2 mm a zlatým príveskom v znamení kozorožca obidva z 18 karátového zlata, 1 ks tenkej zlatej retiazky so zlatým príveskom v tvare kotvy, srdca a kríža zo 14 karátového zlata, 6 ks zlatých retiazok, 7 ks zlatých príveskov v tvare loďky, arabského nápisu Allah, lístočka s červeným očkom, pavúka, škorpióna a dvoch bez opisu, 2 ks širších zlatých náušnic v tvare kruhu s gravírovanými čiarami, 2 ks širších zlatých náušnic v tvare kruhu s gravírovanými ornamentami po obvode, 2 ks zlatých náušnic v tvare skrúteného lístočka, 2 k zlatých detských náušnic so vsadenými dvoma červenými kameňmi, 1 ks zlatej náušnice s modrým kameňom, 1 ks zlatej náušnice v tvare tenkého lístočka s dvoma čírymi kryštálkami, 1 ks zlatého prsteňa s čiernym kameňom, 1 ks zlatého prsteňa so vsadeným červeným oválnym kameňom, 1 ks tenkého zlatého prsteňa so vsadeným červeným kamienkom, 1 ks zlatého prsteňa v tvare mašle, 3 ks zlatých prsteňov bez bližšie opisu a 2 ks strieborných náušnic v tvare mašličky s visiacimi strapcami, ktoré si schoval do vreciek a neskôr predal, čím odcudzením vecí spôsobil poškodenej Ing. Z. V. kodu vo výške 3300,92 € a uvoľnením zámku, poškodením platového rámu na francúzskom okne a omietky škodu vo výške 110 €.

Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b)

Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenej Ing. Z. V. (ďalej len poškodenej) škodu vo výške 1.620,- €.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd skonštatoval, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine, ktoré okresný súd prijal, preto vykonal dokazovanie len čo do výroku o treste. Následne okresný súd v odôvodnení zrekapituloval výsledky dokazovania, ktoré ohľadom tohto výroku vykonal. Uplatnený nárok poškodenej na náhradu škody obžalovaný uznal čo do základu i výšky, preto okresný súd výšku škody postupom podľa § 261 ods. 2 Tr. por. nedokazoval.

Pri úvahe o druhu a výmere trestu prihliadol okresný súd na spôsob spáchania činu úmyselným konaním obžalovaného, jeho následok v podobe poruchy na viacerých záujmoch chránených Tr. zák., zavinenie vo forme priameho úmyslu, na zisťované pohnútky obžalovaného, na existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a existenciu dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., súčasne prihliadol i na jeho osobu, pomery a možnosť jeho nápravy s tým, že v tomto smere na posúdenie kriminálneho narušenia obžalovaného majú nepochybný význam najmä údaje vyplývajúce z jeho odpisu registra trestov. Pri prevahe priťažujúcich okolností a úprave trestnej sadzby stanovenej v § 194 ods. 2 Tr. zák. podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. tak mohol obžalovanému okresný súd ukladať úhrnný trest odňatia slobody vo výmere od 28 mesiacov až do 5 rokov. Keďže však obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o svojej vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré okresný súd prijal, tak s poukazom na túto skutočnosť a závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zverejneného pod č. 44 a publikovaného v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017 dospel k záveru, že účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zák. ako i požiadavka individuálnej a generálnej prevencie trestu, môžu byť dosiahnuté i znížením trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby analogickým aplikovaním ustanovení o dohode o vine a treste podľa § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. Vychádzajúc pritom zo zásad pre ukladanie trestu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák., tiež požiadavky na spravodlivé potrestanie páchatela podľa § 1 Tr. por. okresný súd obžalovanému, ktorý prejavoval ľútosť nad svojim konaním a snahu odstrániť následky trestného činu v podobe uhradenia časti spôsobenej škody, uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Miernejší trest je z hľadiska individuálnej prevencie trestu podľa okresného súdu neodôvodniteľný už len s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný sa prejednávanej trestnej činnosti dopustil v podstate len pol roka po vykonaní nepodmienečných trestov spolu vo výmere viac ako 9 rokov, čo prezrádza veľa o jeho mentálnom nastavení a o jeho vnímaní a rešpekte k spoločenským normám.

K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že poškodenej si v rámci adhézneho konania riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, že k preukázanej škode na majetku vo výške 3.120 € došlo v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, ktorý poškodenej medzičasom sám dobrovoľne uhradil sumu 1.500 €, preto bol obžalovaný zaviazaný nahradiť zvyšok nároku vo výške 1.610 €.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) vzdal práva na podanie odvolania a obžalovaný po porade s obhajcom Mgr. Miroslavom Tokarčíkom (ďalej len obhajca) si ponechal lehotu.

Voči výroku o treste rozsudku napokon obžalovaný podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie prostredníctvom obhajcu, ktoré bolo okresnému súdu doručené 12. apríla 2021. V odvolaní uviedol, že s poukazom na jeho doterajšie písomné ako aj ústne vyjadrenia v tejto veci nepovažuje trest za primeraný, naopak je neprimerane prísny, a to najmä vzhľadom na to, že jeho konanie nemalo žiaden negatívny vplyv na spoločnosť a že škodu z veľkej časti uhradil. Súčasne okresný súd neprihliadol na poľahčujúce okolnosti, ktoré boli u neho prítomné. Je toho názoru, že na jeho nápravu postačí aj trest kratšieho trvania.

Odôvodnenie obhajca následne doplnil podaním doručeným Krajskému súdu v Trnave 26. mája 2021, v ktorom uviedol, že uložený trest považuje za prísny a neprimeraný s ohľadom na následky a závažnosť skutku, ktorého sa dopustil. K vyčísleniu škody uviedol, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplývalo, že svojím konaním spôsobil škodu v takej výške, ako bola vyčíslená okresným súdom. Pri určení výšky škody sa pri vyšetrovaní vychádzalo len z výpovede svedkyne - poškodenej, čo je konštatovanie prísne subjektívne a nepochybné značne nadhodnotené. Z tohto vyjadrenia poškodenej vychádzal očividne aj znalec Bc. Ing. Vladimír Balaščík pri podaní odborného vyjadrenia č. 19/2020. V podstate celé odborné vyjadrenie je len čistý odhad znalca o údajnej cene vecí a vychádza len a len z tvrdení poškodenej. Dôkazom toho je aj opis vecí - posudzovaných znalcom uvedených na strane č. 6 predmetného znaleckého posudku. Z opisu vyplýva, že znalec nepoznal počet odcudzených vecí, nepoznal hmotnosť vecí, nevie, či boli puncované, nevie o akú značku išlo, nepozná fyzické rozmery vecí, nepozná ich hmotnosť, nevie z akého kovu boli predmety vyrobené, akej boli rýdzosti a dokonca ani neurobil cenové porovnanie odcudzených vecí s obdobnými predmetmi na našom trhu.

Zaujímavým faktom je aj to, že odborné vyjadrenie č. 19/2020 znalca Bc. Ing. Vladimíra Balaščíka je v poradí druhým odborným vyjadrením. Prvé odborné vyjadrenie robila 22. septembra 2020 Q. H. Zlatníctvo - Záložňa Fy MAYER, so sídlom Hlavná 45, Trnava, ktorá uviedla, že hodnota uvedených vecí sa nedá objektívne určiť, a to vzhľadom na ich nezistenú gramáž, rýdzosť, spracovanie, dátum nadobudnutia a opotrebenie. Otázkou teda je, z čoho vychádzal znalec Bc. Ing. Vladimír Balaščík pri stanovení ceny vecí a ako sa dopracoval k výslednej cene, ak ani on nemal k dispozícii žiadne relevantné a overiteľné informácie a merania. Takéto stanovenie hodnoty vecí považuje obžalovaný za neprípustné a nepreskúmateľné, najmä ak sa dá dôvodne domnievať, že poškodená sa môže snažiť cenu vecí nadhodnotiť. Súčasne poškodená tvrdí, že veci kupovala v zahraničí, v krajinách kde sa dajú kúpiť „zlaté šperky“ za výrazne nižšie ceny (preto ich tam zrejme aj kupovala), no súčasne je otázne, aké boli kvality. V tomto prípade sa pri posudzovaní kvalifikačných znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže v rámci čo najobjektívnejšieho ustálenia výšky spôsobenej škody a odstránenia pochybností malo prihliadať aj na skutočnosť - výšku utŕžených finančných prostriedkov z predaja vecí v sume 900 €, ku ktorej sa priznal. Nepopiera, že veci vzal, ale koľko ich presne bolo, čo tam presne bolo a aké to bolo kvality nevie určiť a nedá sa to ani späťne zistiť. Vie len, že mali hodnotu cca 900 €, čo zrejme aj najviac zodpovedá realite. Ak by sa vychádzalo približne z tejto ceny vecí, znamenalo by to, že skutok sa mal posudzovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Pri tak nejednoznačnom určení hodnoty vecí sa musí uplatniť aj zásada „in dubio pro reo“. S ohľadom na uvedené, ako aj s ohľadom na uhradenú sumu poškodenej vo výške 1.500 € by sa potom jednalo o náhradu škody vo výške prevyšujúcej výšku škody, ktorá mala vzniknúť (vzhľadom na to koľko za predmety utŕžil), čo by odôvodňovalo možnosť použitia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. Obžalovaný ďalej namietal, že okresný súd pri úvahách o druhu a výmere trestu pri existencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vôbec neprihliadol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. zák., ktorej použitie odôvodňuje dobrovoľné uhradenie sumy 1.500 € poškodenej, pričom je toho názoru, že do dnešného dňa nebola žiadnym objektívnym spôsobom bez akýchkoľvek pochybností ustálená a vyčíslená výška škody, ktorú mal svojim konaním poškodenej spôsobiť, preto úhradu vo výške 1.500 € považuje za úhradu celej výšky škody spôsobenej poškodenej. Zároveň okresný súd neprihliadol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., kedy v podstate jeho priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho oľutovanie znamenalo podstatné uľahčenie a pomoc pri objasnení predmetnej trestnej činnosti. Ak by súd pri úvahách o druhu a výmere trestu zohľadnil uvedené okolnosti, znamenalo by to zmenu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v jeho prospech, keďže pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností by bol rovnaký, resp. pomer poľahčujúcich okolností by bol väčší, čo by mohlo znamenať uloženie pre mňa priaznivejšej a akceptovateľnejšej výmery trestu odňatia slobody, keďže by súd vychádzal zo spodnej hranice trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok. V takomto prípade by súd aj bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. mohol uložiť priaznivejší a berúc do úvahy aj všetky okolnosti prípadu, aj spravodlivejší trest. Na podklade uvedeného žiadal, aby odvolací súd z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. f), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám tak, že mu uloží trest na spodnej hranici trestu odňatia slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák., prípadne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v napadnutých výrokoch a v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Podané odvolanie následne obžalovaný odôvodnil aj vlastnoručným podaním doručeným okresnému súdu 15. apríla 2021. V ňom uviedol, že nepopiera spáchanie skutku, ale nesúhlasí s jeho právnou kvalifikáciou a ani s výškou trestu. Namietal, že mu okresný súd ukladal trest v rámci zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby od 28 mesiacov, pretože údajne má len jednu poľahčujúcu okolnosť a dve priťažujúce okolnosti. Obžalovaný sa domnieva, že mu patria ďalšie dve poľahčujúce okolnosti, lebo v zmysle ust. § 36 písm. k) Tr. zák. nahradil časť spôsobenej škody vo výške 1.500 € a podľa § 36 písm. n) Tr. zák. dobrovoľne napomáhal pri objasňovaní orgánom činným v trestnom konaní. S poukazom na uvedené mu mal byť trest ukladaný v celom zákonom rozpätí od 1 roka do 5 rokov. Obžalovaný ďalej uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením znalca ohľadom výšky škody v sume 3.300,92 €, lebo prvá organizácia FY Mayer, ktorá mala určiť výšku škody sa vyjadřila, že vie určiť jej výšku len z výpovede poškodenej, ktorá nevedela vydokladovať žiadnym spôsobom, že vlastnila predmety zo žltého kovu, ani gramáž predmetov, ani hodnotu odcudzených vecí, a preto vyšetrovateľ pribral do konania organizáciu FY Mayer. Škoda bola určená vo výške 900 €. Vyšetrovateľka nesúhlasila s výškou škody a pribrala znalca do konania na určenie škody, ale nerozhodla uznesením, čím porušila jeho právo na obhajobu. Obžalovaný preto žiada o pribratie ďalšieho znalca na vyčíslenie škody, ktorú následne ihneď zaplatí tak ako už uhradil sumu 1.500 €. Nahradí škodu až keď bude riadne vyčíslená. Obžalovaný

v tejto súvislosti poukázal na to, že podľa vyjadrenia znalca má zaplatiť 3.300,92 € a za poškodenie rámu 110 €. Ak ho okresný súd zaviazal na zaplatenie 1.610 € ako zvyšnej časti, tak celková čiastka spolu s uhradenou sumou činí 3.110 €. Podľa obžalovaného tak ani okresný súd nepovažoval znalecký posudok za správny, čím nepriamo spochybnil celé znalecké dokazovanie. Po vyhlásení rozsudku okresný súd neprejednal jeho väzbu aj keď môže trvať len určitý čas a má sa skúmať počas celého konania, či dôvody väzby trvajú. Žiadal tak Krajský súd v Trnave, aby preskúmal celý spisový materiál, postup vyšetrovatelky, aby sa oboznámil so znaleckými posudkami Fy Mayer a znalca Bc. Ing. Vladimíra Balaščáka, ako aj postupom okresného súdu.

V rámci konečného návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý rozsudok, aby zaviazal okresný súd k zmene právnej kvalifikácii, nakoľko splnil minimálne jednu z dvoch nepriznaných pohľadujúcich okolností. Zaplatil predčasne aj ďalšiu finančnú hotovosť 1.610 € na bankový účet poškodenej, preto navrhol zrušiť celý napadnutý rozsudok, aby mu bol umožnený spravodlivý proces.

K odvolaniu obžalovaného sa písomným podaním doručeným okresnému súdu 27. apríla 2021 vyjadrila poškodená s tým, že jeho tvrdenia považuje za absurdné. Obžalovaný podľa nej skutok spáchal premyslene, úmyselne a pol roka po vykonaní predchádzajúcich nepodmienečných trestov odňatia slobody. Pracoval na neďalekej stavbe a opakovane videla jeho motorové vozidlo prechádzať okolo jej domu. Bolo mu zrejmé, že žije sama a je v dôchodkovom veku. Jeho prejavy ľútosti považuje za neúprimné a účelové, prezentované za účelom dosiahnutia miernejšieho trestu. Je toho názoru, že žiadny trest ho neodradí od páchania ďalšej trestnej činnosti. Nesúhlasila, že jeho skutok nemal negatívny vplyv na spoločnosť, pretože ona aj jej susedia zažívajú strach z páchania obdobnej trestnej činnosti. Musela investovať do lepšieho zabezpečenia svojho domu. Na každého pracovníka na stavbe sa pozerá ako na potenciálneho páchatel'a. Ak toto obžalovaný považuje za žiaden alebo zanedbateľný dopad na spoločnosť, je to len jedným z ďalších dôkazov, že odmieta pochopiť závažnosť svojho konania, jeho následky bagatelizuje a teda nielen miernejší, ale ani uložený trest nedokáže naplniť svoju preventívnu funkciu a zabrániť obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Poškodená nesúhlasí s tým, že okresný súd neprihliadol na pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. zák. Toto tvrdenie obžalovaného sa nezakladá na pravde, nakoľko súd v predposlednom odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na skutočnosť, že obžalovaný uhradil časť škody, ale poukázal aj na skutočnosť, že je chránenou osobou a tiež na doterajšiu trestnú činnosť obžalovaného, pre ktorú nie je predpoklad, že by miernejší trest dokázal zabezpečiť nápravu obžalovaného. Obžalovaný pracoval na stavbe okolitých domov, mal príjem a nebol odkázaný na páchanie trestnej činnosti. Navyše, pokiaľ bol obžalovaný schopný zabezpečiť si za účelom dosiahnutia nižšieho trestu sumu 1.500 € na čiastočnú úhradu spôsobenej škody, celkom zrejmé si tieto finančné prostriedky mohol zabezpečiť už skôr a teda nemusel žiadnu trestnú činnosť páchať.

K námietke obžalovaného, že výška škody nebola doposiaľ dôveryhodne ustálená, poškodená uviedla, že sám obžalovaný potvrdil, že odcudzil predmety špecifikované v skutkovej vete rozsudku, pričom dosiaľ nenamietal a ani žiadnym spôsobom nerozporoval výšku škody, ktorú jej spôsobil. Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že pôvodne bola výška škody určená na sumu 900 €, toto jeho tvrdenie sa nezakladá na pravde. Sumu 900 € uviedol obžalovaný vo svojej výpovedi, keď tvrdil, že odcudzené predmety predal náhodným okoloidúcim za túto sumu. Obžalovaný s výškou škody súhlasil aj na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ aj sú určité nezrovnalosti medzi odôvodnením rozsudku a jeho výrokovými časťami, poškodená považuje tieto nezrovnalosti za zrejmú chybu v písaní, resp. v počítaní, ktorá nezakladá dôvod na podanie odvolania, resp. vyhovenie odvolaniu.

Na záver poškodená uviedla, že neeviduje žiadnu ďalšiu úhradu zo strany obžalovaného okrem sumy 1.500 €, ktorú okresný súd zohľadnil. Dodala, že žiadne peniaze jej odcudzený majetok nedokážu nahraďiť, nakoľko sa jednalo o predmety, ktoré zdedila po svojej mame, starej mame, svokre alebo ich dostala darom. V konečnom návrhu preto žiadala, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 4. mája 2021.

Za účelom prejednávania odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 3. júna 2021, ktorého sa zúčastnila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodenej a jej zástupcu JUDr. Dušana Slaninu.

Dňa 28. mája 2021 bolo krajskému súdu doručené podanie obžalovaného označené ako odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Tr. por. - generálna námietka zaujatosti. Obžalovaný poukázal na verejne známe skutočnosti, na ktoré reagovala predsedníčka Súdnej rady SR prehlásením, že ešte nie sú všetci sudcovia v bezpečnej zóne a pri vymenovaní predsedu NS SR prezidentka uviedla, že je to dôležitý krok za očistu justície. Vzhľadom na preukázaný etický a morálny pokles sudcov najmä v Trnavskom kraji obžalovaný navrhol, aby jeho trestná vec bola odňatá Okresnému súdu Trnava ako aj Krajskému súdu v Trnave a prikázaná Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Ďalej tiež podáva námietku zaujatosti na senát krajského súdu, ktorý má rozhodovať o jeho odvolaní, ako aj na všetkých sudcov krajského súdu bez ohľadu na ich agendu a na súdnych úradníkoch a všetkých zamestnancov tohto súdu, nakoľko sa od svojho známeho K. O. z Y. dozvedel, že sudcovia Okresného súdu Trnava ako aj Krajského súdu v Trnave budú vždy rozhodovať v jeho neprospech, keďže v minulosti spáchal trestný čin krádeže vlámaním do rodinného domu sudcu S. H.. Túto skutočnosť sa K. O. dozvedel na tenise osobne práve od sudcu S. H., s ktorým sa dobre pozná a ktorý mu údajne povedal, že nech obžalovaný spácha akúkoľvek trestnú vec, tak S. H. sa postará, aby dostal čo najvyšší trest, lebo si nemal dovoliť vstúpiť do jeho domu. Obžalovaný svojmu známemu dôveruje, považuje ho za dôveryhodnú osobu. Vzhľadom na uvedené je obžalovaný toho názoru, že súdne konanie voči nemu môže byť v rozpore so zákonom a nespravodlivé, preto chce vec Krajskému súdu v Trnave odňať a prikázať ju Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný na výzvu predsedu senátu uviedol, že na podanej námietke zaujatosti trvá, že o týchto skutočnostiach sa dozvedel v deň, keď podanie napísal. Pokiaľ je podanie datované 25. mája 2021, tak v tento deň sa o tom telefonicky dozvedel od svojej mamy, pričom K. O. bol pri rozhovore u jeho mamy prítomný.

Krajský súd prerušil verejné zasadnutie a preveril skutočnosť, či obžalovaný 25. mája 2021 z ÚVV Leopoldov telefonoval so svojou matkou, pričom bolo zistené, že s ňou netelefonoval. V daný deň telefonoval iba s osobou N. A.. K tomuto zisteniu sa obžalovaný nevyjadril.

Po tichej porade senátu bez prerušenia verejného zasadnutia predseda senátu oznámil obžalovanému, že jeho návrh na odňatie a prikázanie veci primárne vychádza z námietky zaujatosti, ktorá nie je založená na dôvodoch podľa § 31 ods. 1 Tr. por., ale len na dôvodoch „jedna babka povedala“. Vzhľadom aj na postoj Najvyššieho súdu SR, ktorý v obdobnom prípade uviedol, že Krajský súd v Trnave nemal takúto námietku predkladať na Najvyšší súd SR vôbec, Krajský súd v Trnave takýto návrh na odňatie a prikázanie veci Najvyššiemu súdu SR nepredložil a vykonal verejné zasadnutie.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli. Obžalovaný síce v odvolaní uvádzal, že doplatil aj zvyšnú časť škody, no žiaden dôkaz v tomto smere nenavrhol vykonať. A táto okolnosť nevyplývala ani z vyjadrenia poškodenej k odvolaniu, ktoré bolo na verejnom zasadnutí riadne oboznámené.

V rámci konečných návrhov prokurátorka žiadala odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Obhajca obžalovaného sa pridržal písomného odôvodnenia odvolania z 18. mája 2021 a konečného návrhu tam uvedeného. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že pokiaľ 25. mája 2021 telefonoval so N. A., tak pri rozhovore bola prítomná aj jeho matka, aj K. O., ktorý sa chcel s ním rozprávať a túto skutočnosť mu povedal, preto trvá na svojom podaní a žiada, aby o ňom rozhodol príslušný orgán. Bol toho názoru, že senát nemôže rozhodovať o jeho odvolaní, preto konečný návrh neurobil žiadny.

Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výrokom (o treste, náhrade škody), proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Následne s poukazom na ust. § 317 ods. 1 Tr. por. krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, obžalovaný v odvolaní žiadne chyby nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom žiadne pochybenia nezistil. Zo zápisnice z hlavného pojednávania vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie ohľadom výroku o treste procesne správne a v rozsahu dostatočnom na zákonné a spravodlivé rozhodnutie.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, ktorému sa vytyka jeho prísnosť, krajský súd považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že páchatelovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej

okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že páchatel spáchal viac trestných činov. Ukladanie trestu podľa ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. v sebe zahŕňa aplikovanie absorpčnej (pohlčovacej) zásady, ktorej obsahom je pravidlo, že prísnejší trest pohlcuje trest nižší (poena maior absorbet minorem), čo samo osebe je výrazným benefítom pre páchatela, ktorému sa trest ukladá.

V tomto prípade okresný súd správne obžalovanému uložil úhrnný trest, nakoľko spáchal v jednočinnom súbehu dva trestné činy. Z nich najprísnejšie trestný bol prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. e) Tr. zák., za ktorý Trestný zákon určuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v rozpätí od 1 roka do 5 rokov. Úhrnný trest bolo preto potrebné ukladať podľa tohto zákonného ustanovenia.

Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, okresný súd správne u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, že sa k trestnému činu priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Tr. zák.) a dve priťažujúce okolnosti, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. zák.) a už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zák.), v dôsledku čoho u obžalovaného správne ustálil prevahu priťažujúcich okolností s následnou potrebou modifikovať trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšením jej dolnej hranice o jednu tretinu, na 2 roky a 4 mesiace.

Pokiaľ sa obžalovaný v odvolaní domáhal priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. (že sa pričínil sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu), túto mu nebolo možné priznať, nakoľko poškodenej neuhradil celú spôsobenú škodu. Čiastočná náhrada škody priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti neodôvodňuje.

Pokiaľ sa obžalovaný v odvolaní domáhal priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. (že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), túto mu rovnako nebolo možné priznať. Totiž samotné vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní neznamena automaticky aplikovanie tejto poľahčujúcej okolnosti. Na jej priznanie sa vyžaduje, aby páchatel aktívnym konaním napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasniť všetky predtým neznáme detaily svojej trestnej činnosti, pričom zo spisového materiálu také skutočnosti u obžalovaného nevyplývajú.

Pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd dospel k správne právnemu záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže ide o recidivistu trestnej činnosti, ktorého od páchania súdnej trestnej činnosti neodradili ani skôr vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody. Niet dôvodu sa domnievať, že by iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody v jeho prípade splnil svoj účel.

Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu, okresným súdom uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky je podľa názoru krajského súdu trestom neprimerane miernym, najmä vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý bol doposiaľ 10 krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, opakovane bol odsúdený aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, pričom súdnej trestnej činnosti sa dopustil 17. septembra 2020, t. j. necelých sedem mesiacov potom, ako 29. februára 2020 vykonal ostatný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 4 mesiace vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/49/2012.

Je chybné domnievať sa, že u takto kriminálne narušenej osoby výkon trestu odňatia slobody kratšieho trvania splní svoj účel, tu najmä z hľadiska tzv. individuálnej prevencie, preto nebolo namieste ukladať obžalovanému trest aj s analogickým použitím ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. Keďže prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal, tak predmetné pochybenie nebolo možné napraviť.

Z prezentovaných dôvodov považuje krajský súd odvolacie námietky obžalovaného o neprimeranej prísnosti resp. nespravodlivosti uloženého trestu za nedôvodné.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, krajský súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď obžalovaného s použitím ust. § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže tento v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdených trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin v spomínanej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/49/2012, kde bol odsúdený za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného ohľadom výroku o náhrade škody, tieto rovnako nepovažoval krajský súd za dôvodné.

Primárne treba poukázať na fakt, že samosudca na hlavnom pojednávaní oboznámil postupom podľa § 256 ods. 2 Tr. por. nárok poškodenej na náhradu škody (v spise na č. I. 59) uplatnený riadne a včas v prípravnom konaní vo výške 3.000 € titulom ukradnutých šperkov a 120 € titulom poškodenej omietky a okna (spolu 3.120 €), keďže poškodená resp. jej splnomocnený zástupca sa hlavného pojednávania nezúčastnili. Tento nárok si poškodená uplatnila pri svojom výsluchu konanom 19. októbra 2020 ešte

v čase, kedy výška skutočnej škody nebola podložená odborným vyjadrením, pričom po vypracovaní odborného vyjadrenia už poškodená ku škode prepočutá nebola. Tu je dôležité pripomenúť, že ohľadom uplatneného nároku na náhradu škody sa obžalovaný na otázku samosudcu na hlavnom pojednávaní konanom 30. marca 2021 jednoznačne vyjadril v tom smere, že poškodenou uplatnený nárok na náhradu škody uznáva čo do základu aj výšky. Po takomto uznaní v zásade odpadá potreba vykonávať v tomto smere ďalšie dokazovanie.

Sekundárne treba uviesť, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine vo vzťahu ku skutku, ktorý jasne zdefinoval, že obžalovaný „odcudzením vecí spôsobil poškodenú Ing. Jane Richmanovej škodu vo výške 3300,92 € a uvoľnením zámku, poškodením platového rámu na francúzskom okne a omietky škodu vo výške 110 €“. Uvedené vyhlásenie okresný súd prijal, v dôsledku čoho je toto vyhlásenie neodvolateľné. Keďže imanentnou súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku o vine napadnutého rozsudku je aj výška škody, bol okresný súd povinný v zmysle ust. § 287 ods. 1 veta druhá Tr. por. uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu resp. jej neuhradenú časť.

Správne preto okresný súd ohľadom výroku o náhrade škody dokazovanie nevykonával.

Pokiaľ ide o samotnú výšku škody 1.620 €, ku ktorej bol obžalovaný zaviazaný, táto predstavuje rozdiel medzi sumou 3.120 €, ktorú si poškodená riadne a včas v trestnom konaní uplatnila a sumou 1.500 €, ktorú obžalovaný z titulu čiastočnej náhrady škody preukázateľne uhradil (doklad o úhrade v spise na č. I. 287). Poškodené nebolo možné priznať viac nie z dôvodu (ako sa mylne domnieval obžalovaný), že by okresný súd mal pochybnosti o správnosti predmetného odborného vyjadrenia, ale výlučne preto, že poškodené v rámci tzv. adhézneho konania nebolo možné priznať viac, ako sama žiadala (zásada non ultra petita).

S poukazom na vyššie prezentované skutočnosti a právne úvahy dospel krajský súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, preto ho postupom podľa § 319 Tr. por. na verejnom zasadnutí zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.